

Publicerad 2005-09-01 21:35 av a distinguished man in a three-piece suit

en mindre historia om barnarov

- Ge dom våld, för fan!

Det hela började en stillsam afton i klaraste juninatten i en större stad i, men på hemlig ort. Tre kisar, luftiga i kropparna, taniga och spåkade av livets hårda skola reste varsin näve och skriade mot evigheten: Dö! Dö, världen, du måste nog dö!

Dom var tretton, fjorton och tolv år. En gemytligt barnslig ålder kanske kan tyckas. Jag vet uppriktigt sagt inte om dom tyckte det. Jag tror verkligen inte det, inte just då i alla fall. Någon form av ilska måste ju ha infunnit sig inom dom liksom. Ja, det ntar jag, eftersom dom skralade så räligen den aftnen.

Hursomhelst.

Det var någorlunda ljust ute, men bedra er icke av ljuset, det kan likväl varit klockan fyra om morgonen. Deras ringa ålder kanske får en att tro att det bara var barnsligheter. Men ack, bedra er icke. Klockan var halv fyra, och dessa tre killar hade fått rätt okej med spö av sin fader. Ja, ni förstår dom två var bröder och den tredje var en adoptivson.

Nåväl.

Dom gick med stolta steg efetr att ha plundrat farsan deras spritkabinett i stugan. Dom hade cyklat ut, brutit sig in med en enkel handvändning, givetvis hjälpta av nyckeln de stulit ur faderns ficka. Tagit ut grejorna, spriten, halsat och vänt ut och in. Blivit rejält fulla på kir whiskey och några Carlsberg sort guld.

På språng, grabbar, på språng.

Jajamensan, killarna, bröderna och oäktingen från omnejderna, dom var på väg för att ta hämnd. Föräldrarnas välmenande spö gav dom all rätt, så tyckte dom i alla fall. Baseballträt, yxan och en skruvmejsel i nävarna på tre ynglingar.

Folkmord.

Det hela stod i tidningen och tre hemlösa små män flydde med spårvagnen, förmodligen till Göteborg, eller någon annan håla kanske. Nåväl, nu var dom riktigt lyckliga åtminstone.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren a distinguished man in a three-piece suit med Poeter.se id #3654 innehar upphovsrätten